ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

ŘÍJEN 2008

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:-

28. říjen - Zdeněk Gruner	*1*
1918 - Barbara Semenov	*2*
Vznik ČSR - Jaroslav Havíř	*3*
Setkáni se Zdeňkem Grunerem - Jana Rich	*5*
Glosa Miloše Ondráška - O základním znaku národa	*7*
Odtud a Odjinud - IP	*8*
Příběh Běžce - Vlastislav Škvařil	*10*
Olympijský Smorgasboard - Anthony Schott	*12*
Český národní symfonický orchestr v Austrálii - B. Semenov	*15*

28. říjen

jdou dny
týdny
měsíce
jdou roky

milníky
silnice
času

u daleké cesty
okno světnice
do cizího nebe civí
a do naděje

minulou krajinou
kráčí strach
rok co rok
krokem kostnatým
lesklými bodáky sviští
na hlavě přilbici
z roztavené nenávisti
křičící hesla
do ulice

svoboda je nabodnuta
na bodáku

čas píše čárku za čárkou
a každá čárka den
den za dnem roste naděje
a než se nadějem

zas píseň svobodná
zaletí do oblaků
zas bude úsměv lidem kralovat

lán rudých máků
zas bude v poli stát
ne na náměstí
a na rozcestí
místo vojáků
kytice děvčat bude kvésti

zas bude naše vlajka vlát
vysoko vysoko do dalekých
mraků
a ruce budou bez bodáků

člověk se opět začne usmívat
a jedno lidské srdce beze
strachu
druhé milovat
bez opratí

a pěsti budou se zas ruce
jmenovati

jdou dny
týdny
měsíce
jdou roky

Zdeněk Gruner, Austrálie 1952

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

1918

.Před sebou mám knihu Osudové okamžiky Československa. Dotýkám se jí pokaždé se zvláštní něhou. Jako bych hladila čísi milovanou ruku. Na obálce knihy jsou vypsány roky a ne každý končí číslem osm – 1918, 1939, 1945, 1948, 1968, 1989, 1992. Na první straně je věnování, které mi napsal táta měsíc před svou smrtí. Stojí v něm:- „...Půlku života v těch zlých dobách jsi byla mou radostí a útěchou..."

Můj táta se narodil 18. 8. 1918. Celý jeho život, podobně jako životy jeho vrstevníků, byl tedy ovlivňován oněmi osudovými okamžiky Československa - země, se kterou byl spoután víc, než si myslel. Díky krutosti těchto osudových okamžiků se jí často rád vzdaloval, jen aby se k ní opět vracel. Jako námořní lékař miloval dálky, moře, svobodu, volnost a dobrodružství, jako Čech s historickým a kulturním puncem své rodné země nedokázal však nikdy opustit své hluboké kořeny.

Tuším, že právě odtud pramení i má vlastní láska k vlasti. V nejrannějších vzpomínkách mne táta učil recitovat Seiferta, Hrubína, Nezvala. Brával mne do divadel, - i dnes, téměř půl století poté, co jsme spolu seděli poprvé v Národním, kdykoliv se ocitnu v Kapličce, cítím, že je mi nablízku, přestože už dávno není. Jsme spolu v jakési věčné vazbě přes posvátné místo velkého ducha národa, který mne rodiče naučili od dětství milovat. Na druhé straně zeměkoule, ve stínu eukalyptových nebo-li blahovičníkových stromů, kde jsem si našla svůj další domov, zůstávám srdcem a myslí v zemi staročeských lip.

Osudové okamžiky Československa byly i osudové okamžiky mého táty. O letech 1939 a 1945, kdy jako student a po válce absolvent medicíny měl celý svůj život před sebou, vím z jeho vyprávění. Stejně tak o následné beznaději po osmačtyřicátém, kdy se snažil přežívat v pro něj nepochopitelném státě bez svobody a demokracie. Někdy si vyčítám, že jsem po okupaci v šedesátém osmém roce byla jednou z příčin, proč konečně neemigroval. Byla jsem ráda, že se dožil pádu totality a mých návratů domů.

Dobrý otec je jako maják. V prvních dnech naší plavby nás vypravuje správným směrem a během další pouti nepřestává svítit v tmách. Dokud vidíme blikající světýlko jeho moudré navigace, nemůžeme se nikdy ztratit.

Můj otec hledal celý život odpovědi na složité otázky bytí a nebytí a náboženství považoval za příliš pohodlné vysvětlení. K jeho věčnému nepokoji a hledání přispělo dost možná i to, že byl na jedné straně velmi ortodoxním lékařem, zabývajícím se s nesmírnou úctou a vážností ústrojími lidského těla, jeho funkcemi a poruchami, ale zároveň a ačkoliv to jako vědecký pracovník a ateista tvrdošíjně popíral, hledal v lidském těle duši. Každý pacient byl pro něj příběhem, osudem, pokaždé ještě něčím navíc než pouhou zlomeninou kosti, zánětem měchýře, vysokým tlakem či laryngitidou.

Jako moudrý muž nepřestal do konce svého života hledat mezi nejrůznějšími filozofiemi lidstva, aby si říkal odvážně spolu se Sokratem, „Vím, že nic nevím". Do smrti byl přitahován neznámými zákony vesmíru a tajemstvím života a přírody. Názorově se ztotožňoval s Albertem Einsteinem, který prohlásil: "Když se snažíte pronikat našimi omezenými prostředky do tajů přírody, zjistíte, že za zřejmými zákony a souvislostmi existuje něco velmi jemného, neuchopitelného a nevysvětlitelného. Úctu k této síle, jež se za vším skrývá, můžeme označit za moje náboženství. V tomhle smyslu jsem tedy náboženský".

Věděl, že na zásadní filozofické otázky si musím, tak jako každý, najít své vlastní odpovědi. V žádné encyklopedii na světě nenajdeme, zda Bůh existuje nebo zda je život po smrti. Encyklopedie nám nedá odpověď ani na to, jak bychom měli žít. Koneckonců, většina lidí se těmito otázkami příliš nezabývá. Z různých důvodů se nechá pohltit každodenností a snadno zasune i počáteční člověčí údiv nad světem a existencí někam do pozadí. Ti, kteří nepřestávají chápat život jako něco neobyčejného, dokonce něco záhadného a mystického, mají v sobě touhu hledání, která navazuje na tři tisíce let staré filozofie.

Přemýšlím, proč má někdo sklony filozofické a jiný ne. Proč má někdo nutkání zabývat se velkými otázkami a do jaké hloubky může dospět jeho časem úzce ohraničené pátrání. Kdo se kdy v dnešním uspěchaném světě zaobírá vůbec moudrostmi vyslovenými během tří tisíc let – otázkami a odpověďmi vědeckými, náboženskými, dogmaty, názorovými proudy, směry, vírou, ideologiemi, kulturami, filozofiemi,...?

I za tyto myšlenky vděčím tátovi podobně jako za svůj vztah k české zemi a jejímu kulturnímu dědictví. Zároveň ale i za schopnost obejmout a přijmout celý široký svět jako nádherné místo k možnému šťastnému životu.

Obrázek jednoho lednového rána, kdy mne třináctiletou vedl pískovou cestičkou zasypanou modrými květy od velké černé brány z lité oceli s nápisem „Loreto Convent“ k malé přijímací kapli, zůstává natrvalo vrytý do mé paměti. Byl to základ mému dvojjazyčnému budoucímu životu, o kterém jsem nemohla mít tenkrát ještě ani tušení. Dodnes vidím vysokou postavu Matky představené, jejíž štíhlé alabastrové ruce podtrhovaly jemnou gestikulací každé slovo, které vyslovovala hlubokým, melodickým hlasem, - „Dear Doctor, children learn English so quickly, yes indeed, very quickly. (Milý doktore, děti se naučí anglicky tak rychle, vskutku velmi rychle)“, ujišťovala mého otce. Věděla o čem mluví, byla ředitelkou jedné z nejvyhledávanějších škol pro indické děti z širokého okolí města Ranchi ve státě Bihar. Že také můj táta věděl co dělá, když investuje většinu svého platu do anglického vzdělání své dcery, o tom nemůže být pochyb.

Mohla bych psát dál a dál o svých vzpomínkách. Vrátila jsem se k nim vlastně, když jsem se zamýšlela nad rokem 1918. Dějiny tvoří a vnímají konkrétní lidé a do jisté míry je na nich, aby na základě svého osudu vyprávěli svůj příběh. Ten slavný historický rok 1918 pro mne zůstane už navždy spojen s mým otcem. Kdyby neodešel před jedenácti lety, bylo by mu dnes, stejně jako naší republice, devadesát let.

Zemřel osudově - 28. října.

Barbara Semenov

S tátou v roce 1981 po mé emigraci do Západního Berlína

Advokátní kancelář
M. Kantor solicitors
500 Collins Street, Melbourne 3000
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

Z „Velmi stručné historie - ČESKOSLOVENSKO 1918 - 1993“ melbournského krajana Jaroslava Havíře

Předmluva

Československá republika byla ustavena v roce 1918 koncem První světové války, byla pak zničena německou okupací roku 1939, obnovena do určité míry roku 1945, ale přeměněna na sovětského satelita komunistickým uchvácením moci v roce 1948. V roce 1989 nabyla republika zase svobodnou demokratickou existenci, a roku 1993 byla nenásilně rozdělena na dva nezávislé státy – Českou republiku a Slovenskou republiku.

Psát o nedávných historických událostech je vždycky problematické a Petr Zídek, mladý (35) český historik s postkomunistickým vzděláním, tvrdí, že žádná spolehlivá a „hodnověrná“ historie nebyla ještě napsána v České republice o letech 1948 – 1990, nevyjímajíc autoritu jako je Karel Kaplan, který údajně publikoval 15 knih o padesátých letech. Kaplanova metodologie není bez chyby, podle Zídka, který tvrdí, že psát historii „hodnověrným způsobem“ může být dokázáno jenom po uplynutí 50 let, kdy dvě generace postižené komunistickou zkušeností vymřou. Takový interval času by prý vytvořil dostatečný odstup, aby hodnověrnost, termín který zní jako objektivita, byla umožněna. Zídek určitě ví, že objektivita je ideální pojem, ale že ve skutečném světě existují jenom osobní interpretace událostí a že nacionální, náboženské a politické vášně trvají po století a mohou objektivitu ovlivnit. Zídek mezitím píše o historii republiky Mali a o francouzské Africe („Noviny“, 1. 10. 2006).

Já ale stárnu, tak jako moji čtenáři, a chci vědět **nyní** co se vlastně stalo během mého a jejich života. Pokouším se přezkoumat a vyjasnit události důležité a tragické doby moderní československé historie. Píši nejen pro sebe, ale také pro mé příbuzné a přátele, a naše děti a vnuky, aby věděli víc o minulosti národa, ze kterého pocházejí. Není mým úmyslem vydávat tuto práci za vědecké pojednání, protože jsem neměl přístup k primárním zdrojům a i těch sekundárních mám málo k dispozici. Spolehlivých informací o tomto historickém údobí plném traumatických otřesů je málo. Všechno co mohu dělat je čerpat informace ze zdrojů, které mám a které jsou podle mého mínění spolehlivé, a používat je rozumně a kriticky. Jak dalece je moje práce „věrohodná“ bude rozhodnuto jinými.

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

Počátky: Československo 1918 - 1945

Československo vzniklo v roce 1918, když se ke konci první světové války české země oddělily od říše Rakousko-Uherské a utvořily se Slovenskem a Podkarpatskou Rusí Československou republiku. Historicky to bylo nové jméno pro tisícileté země Koruny české (*Corona Regni Bohemiae*), jejichž kníže Václav, vládnoucí v 10. století a kanonizovaný později jako *St Wenceslas*, byl zvěčněn v anglické vánoční koledě jako „Dobrý král Václav" (*Good King Wenceslas*). T. G. Masaryk oficiálně vyhlásil nezávislost Československa ve Philadelphii, USA, dne 26.10.1918 se souhlasem prezidenta Wilsona a nový stát byl pak uznán versaillesskou mírovou smlouvou. Za dva dny, 28.10.1918 byla jeho samostatnost prohlášena v Praze. Hnací sílou této změny bylo populární hnutí pro nezávislost doma, organizované podzemní Národní radou a jinými skupinami. V zahraničí byli v čele tohoto hnutí Tomáš G. Masaryk, Eduard Beneš a Mílan R. Štefánik.

Úsilí těchto vlastenců bylo rozhodným způsobem posíleno bojovým nasazením českých vojenských jednotek, tzv. legií (*Czech Army Corps*), které bojovaly spolu se spojeneckými armádami na všech evropských válečných frontách. Legie sestávaly z 111.572 mužů, ze kterých 76.832 bojovalo v Rusku (Pacner 2001: 97), kde po vypuknutí bolševické revoluce a po rozpadu ruské fronty po revoluci roku 1917 vytvořily vlastní armádu a odmítly se spojit s carskou nebo s bolševickou armádou. Úmyslem legionářů bylo přemístit své jednotky na pomoc spojencům na západní frontu, ale protože s nimi nemohli přejít na západ přes evropská bojiště, museli si vybojovat cestu po sibiřské magistrále na východ do přístavu Vladivostoku. Legionáři se zmocnili města Čeljabinsk na sibiřské magistrále a postupně nabyli kontrolu nad kolem 8.000 kilometry této železnice v Rusku a na Sibiři. Skoro po dva roky, kolem 50.000 mužů drželo obrovské území v rozloze Afriky podél této železnice, proti bolševickým silám a jejich spojencům z řad rakouských, německých a hrstce českých zajatců, mezi kterými byl Jaroslav Hašek, později autor knihy *Osudy dobrého vojáka Švejka.* Tento přesun byl úspěšný a z Vladivostoku byly legie přepraveny americkým námořním loďstvem přes Spojené státy do Evropy, ale pro většinu legionářů válka skončila dříve než se dostali na západní frontu a mnozí přijeli domů až v roce 1920. Jejich obdivuhodný vojenský úspěch byl nazván česká anabáze podle Xenophonova pochodu (*anabassis*) roku 401 př. Kr. s 10.000 řeckými vojáky, z Mezopotámie přes nepřátelské zázemí do bezpečí Černého moře. Tichý oceán ve Vladivostoku byl tím mořem (*thalassa*) českých legií. Česká anabáze byla uznána jako jedna z velkých vojenských operací v historii válčení. Udělala velký dojem na západní a americkou veřejnost a ovlivnila její politiky k přijmutí myšlenky československé nezávislosti.

Nová republika se stala za prezidentství T. G. Masaryka vcelku vzornou a tolerantní demokracií ve srovnání s jinými středo a východoevropskými státy. Zdála se být spořádaná a stabilní, trpěla ale osudnou slabostí; měla velké německé a maďarské etnické menšiny. Doufalo se, že tyto menšiny přijmou Švýcarsko jako vzor státní jednoty. Ideologickými zdroji ústavy nového státu byla francouzská filosofie osvícenství, francouzský parlamentní systém a důležité principy ústavy Spojených států. Demokratická, občanská a lidská práva byla respektována. Antisemitismus nebyl rozšířen, fašistické hnutí bylo nepatrné, komunistická strana, založená roku 1921, získala mnoho přívrženců během hospodářské krize let třicátých a měla značný vliv v parlamentě zvoleném poměrným zastoupením. Nový stát se těšil velkému vědeckému a hospodářskému rozmachu: rozvoj všech druhů průmyslu, rozšíření železniční a silniční sítě, výstavba moderních bytů a moderní architektura. Sociální pokrok nebyl zanedbán: osmihodinová pracovní doba, stabilizace měny, nový daňový systém, všeobecné nemocenské pojištění, ochrana nájemníků a podpora v nezaměstnanosti. Byly zrušeny šlechtické tituly a roku 1919 byla uzákoněna všeobecná pozemková reforma (Tigrid 2002: 276).

T.G. Masaryk považoval všeobecnou pozemkovou reformu za jeden z nejdůležitějších úkolů nové československé vlády. Sledovala dva cíle. Zlepšit ekonomickou a sociální situaci malorolníků a pokud možno vrátit do českých rukou velkou část půdy konfiskované české protestantské šlechtě po bělohorské bitvě v roce 1620. Tím se měla odčinit velká národní křivda. Před pozemkovou reformou 25% půdy v Čechách patřilo 2% obyvatel. Na Moravě 1% obyvatel vlastnilo 30% pozemků. Na Slovensku kolem 1000 lidí vlastnilo skoro polovinu země. Pozemková reforma roku 1919 ponechala každému velkému majiteli 152 hektarů (375 akrů) orné půdy a 253 hektarů (625 akrů) země jiného druhu. Půda nad tímto maximem byla vyvlastněna. Těmto majitelům, německým nebo českým, bylo za vyvlastnění zaplaceno odškodnění; císařské habsburské rodině nic. Do roku 1935 bylo 27% zemědělské půdy, tj. 1,778.228 hektarů (4,395.000 akrů) předáno 500 tisícům malorolníků. To znamenalo zlepšení životní úrovně pro 2 – 3 milióny lidí když počítáme s průměrnými rodinami o 4 – 5 členech. Malorolník si mohl půdu najmout, nebo koupit 6 až 10 hektarů (15 až 25 akrů) za 10% kupní ceny a na zbytek stát poskytoval úvěr.

Kulturní rozmach a umělecká tvorba všeho druhu byly stimulovány evropskými a americkými vlivy a překlady z literatury světových jazyků. Československo bylo kosmopolitní evropské kulturní centrum. Tigrid uvádí zdaleka ne úplný výčet těch, kteří byli hnací sílou toho rozmachu: Klíma, Durych, Dyk, Toman, Gellner, oba Čapkové, Nezval, Hora, Seifert, Halas, Teige, Biebl, Čep, Vančura, Olbracht, Bass, Langer, Zahradníček, Hostovský, Poláček Šalda, Mukařovský, Jakobson, Orten, Slováci Jilemnický, Novomeský, Clementis, Němci Kafka, Rilke, Brod, Urzidil, Sommer, realisté i surrrealisté, katolíci i levá avantgarda, v divadle Voskovec a Werich, Burian, Hilar, Honzl, ve výtvarnictví Špála, Filla, Rabas, Hudeček, Zrzavý, Kupka,Tichý, Gutfreund, v hudbě Novák, Ostrčil, Suk, Krejčí, Martinů, Jeremiáš, Suchoň, Janáček, ve filmu Machatý, Vávra, Frič, ve vědě Hrozný, Votoček, Henner. (Tigrid 2002: 274).

Pokud jde o literaturu, vědy a umění, pak jistě platí hodnocení Kunderovo [na spisovatelském sjezdu 1967, tedy tehdy ještě hodnocení komunistovo], že v první republice došlo: ke kulturnímu rozkvětu bez pochyby až dosud největšímu v české historii. Na nepatrné ploše dvaceti let tvoří vedle sebe celá plejáda geniálních lidí, kteří v závratně krátké době pozvedli poprvé od dob Komenského českou kulturu ve vší její svébytnosti". (Kundera je citován Tigridem 2002: 276).

Tigrid přiznává: „Meziválečná česká kultura byla levicová" a vysvětluje to tradičním zájmem o sociální otázku a nesouměrnou strukturou české společnosti, která postrádala silnou konzervativní střední třídu obvyklou v evropských zemích. (Tigrid 2002: 275).

Levicoví a komunističtí umělci a intelektuálové, ať už skuteční nebo jen salónní, byli ovlivněni říjnovou revolucí 1917 v Rusku, která slibovala nejen odstranění chudoby a sociální nerovnosti, ale také svobodu a spravedlnost pro všechny. Informace o poměrech v Sovětském svazu byly protichůdné, ale v českém národě pro něj byla značná sympatie. Není potom divu, že ekonomická krize let třicátých podnítila nespokojenost s existující kapitalistickou ekonomickou praxí takže značná část národa přijala myšlenku nějaké demokratické formy socialismu, i když tento pojem nebyl vyjasněn. V parlamentních volbách roku 1935 získaly marxistické strany Československa (v to počítaje německé sociální demokraty) 26.51% hlasů. „Socialistická" a nemarxistická strana národně socialistická získala 9.18%. (Wikipedia). Dá se říci, že tento volební výsledek úspěchu socialistických stran naznačuje radikalizaci mnoha voličů v době hospodářské krize posunem politického myšlení od základních demokratických hodnot, na kterých byla první republika založena, k hodnotám totalitním. Navíc nastala radikalizace německých voličů směrem doprava k nacismu, který jim sliboval snížení nezaměstnanosti a opojení nacionalizmem. To bylo zřejmé z úspěchu Sudeto-německé strany SDP, která se stala s 15.18% voličů největší stranou v republice, čímž byla demokratická základna republiky dále ohrožena. Po 17ti letech její existence to byl deprimující vývoj pro občany, kteří v ni věřili.

Pokračování

T. G. Masaryk

Setkání se Zdeňkem Grunerem

O různých setkáních jsem psala již několikrát a musím opět předeslat, že nevěřím na náhody. Tedy ani setkání s Ing. Zdeňkem Grunerem náhodě nepřipisuji, přesto, že po našem příchodu do Austrálie a ještě dodnes, když zaslechnu někde češtinu nebo slovenštinu, většinou ty lidi oslovím. Tehdy jsem vlastně ale nic nezaslechla, jenom jsem něco náhle zpozorovala.

Byli jsme v Austrálii asi rok a nakupovali jsme v Sydney na Bondi Junction u „Brácháčů", tedy Grace Brothers a náš malý syn málem shodil konzervy pěkně nastavené do pyramidy. Manžel mu dal jemný pohlavek (tehdy se to ještě smělo) a přidal pár dobře míněných rad. A tehdy jsem zahlédla, že jeden pán nedaleko od nás se usmál. No bylo to naprosto jasné, musel rozumět česky. Hurá, zase jeden Čech. Nu ano, byl to „starousedlík" z let po 48 roce, Zdeněk Gruner. Tak uprostřed nakupování nastalo povídání a výsledkem bylo zaměstnání pro mého manžela Zdeňka v laboratořích sklárny ACI, kde Ing. Zdeněk Gruner zastával místo ředitele. Později jsem tam získala zaměstnání jeho přičiněním také já a mnoho dalších Čechoslováků, kteří přišli do Austrálie po 68 roce.

Zdeněk Gruner o sobě a svém životě nikdy mnoho nemluvil, jenom jsme věděli, že do Austrálie přišel přes Švédsko. Když jsme později oba s manželem začali pracovat jinde, stále jsme o sobě se Zdeňkem věděli, občas jsme se i vídali. Po našem přestěhování do Gosfordu jsme ale o sobě již delší dobu neslyšeli.

A tehdy opět zasáhla náhoda, i když jak prokazatelně známo, náhody neexistují. Něco více jak před čtyřmi lety jsme dostali od pana Jiřího Gruntoráda, který vede v Praze knihovnu Libri prohibiti dotaz, zda nemáme náhodou výtisky jistých knih, které by rád zařadil do knihovny a mezi nimi byla i sbírka básní Zdeňka Grunera, nazvaná „Psáno do větru". I když přestávka v našich stycích se Zdeňkem Grunerem byla již značně dlouhá, vyhledali jsme si jeho telefonní číslo a zavolali mu s dotazem, zda nemá kopii knížky. Bohužel neměl, ale stále vlastnil většinu básní, které sbírka obsahovala v rukopise, který nám laskavě poskytl k dispozici. Jeho sbírka byla potom přepsána na počítači, poslána panu Grunerovi k nahlédnutí a kopie nejen předána panu Gruntorádovi, ale pod záštitou generálního konzula se uskutečnil na sydneyském konzulátě i program básní vybraných z této sbírky, z nichž některé recitoval sám autor. Knihovna Libri prohibiti si vyžádala také životopis autora. Teprve tehdy jsme se dozvěděli něco z jeho životních osudů, o kterých jsme díky jeho vrozené skromnosti neměli ani tušení. A tak jen stručně pár údajů z jeho bohatého života.

Narodil se 20. listopadu 1920 v Užhorodě jako syn stavebního inženýra a současně kapitána v nové československé armádě. Do školy začal chodit v Užhorodě, potom však následovalo stěhování do Košic, Báňské Bystřice, Přelouče a Pardubic.

Gymnázium dostudoval potom v Praze a po uzavření vysokých škol absolvoval kurz strojařiny na průmyslové škole.

Během květnové revoluce se aktivně zúčastnil povstání a i když ze skromnosti neuvádí žádné detaily, skutečnost, že byl za své zásluhy odměněn prezidentem Edvardem Benešem Medailí za chrabrost svědčí o tom, že nebyl pouhým divákem této dějinné události.

Po válce začal studovat na Vysoké škole Báňské v Ostravě a v rámci studia mu bylo umožněno pracovat po dobu čtyř měsíců ve Francii. Tato zahraniční stáž, současně s jeho činností ve studentském spolku Prokop vedla k tomu, že byl jedním z pěti studentů z politických důvodů vyloučených ze studia po komunistickém puči v roce 1948. Poté, co byl varován pracovníkem jednoho velvyslanectví, že mu hrozí nebezpečí, rozhodl se odejít do exilu. Nejprve to bylo Západní Německo, posléze mu bylo nabídnuto vystěhování do Švédska, kam se později uchýlil.

Potom objevil v technických časopisech zprávu, že v Austrálii je poptávka po lidech, kteří mají jisté znalosti v oblasti důlního inženýrství. Po konzultaci s anglickým velvyslanectvím v Goteborgu, které zastupovalo zájmy Austrálie, odjel Zdeněk Gruner do Brisbane. Vzhledem k tomu, že v té době, někdy v padesátých letech minulého století Austrálie neuznávala zahraniční kvalifikaci, začal Zdeněk opět studovat na Univerzitě v Queenslandu důlní inženýrství, které ukončil v roce 1954 jako první cizinec. Potom pracoval v uranových dolech v Rum Jungle. Co o tom sám říká:

„Po promoci přijel generální ředitel firmy „Conzink“, nyní je to Rio Tinto a vybral si mne do funkce „assistant chief engineer“ do uranových dolů a „treatment plant“ v Rum Jungle. Toto bylo nejlepší zaměstnání v mém životě. Byla to výzva! Tam nebyl nikdo, kdo by mohl pomáhat. Člověk musel být strojař, chemik, metalurg, elektrikář, stavař atd. Nakonec jsem se ale přece jen rozhodl odejít do Sydney a to hlavně kvůli dětem. Rum Jungle, Batchelor a Darwin nebyla tehdy příliš vhodná místa pro školní výuku dětí. Posílat děti do vzdálenějších příslušných institucí by bylo bývalo finančně velice obtížné.“

Nakonec se stěhuje s rodinou do Sydney, tam dostává zaměstnání ve výzkumném ústavu skláren ACI, kde je šéfem, posléze ředitelem fyzikálních laboratoří. S manželkou Margaret vychovali úspěšně pět dětí. Co o tom říká: *„Moje manželka Margaret má obrovskou zásluhu na tom, že se nám všechny děti vydařily a to je snad, alespoň podle mého názoru, to nejdůležitější v lidském životě.“*

Nyní žije Ing. Zdeněk Gruner s manželkou Margaret v Queenslandu, nedaleko jejich nejmladší dcery.

Jana Rich

Zdeněk Gruner

Bez nadpisu

roztrhané rozhovory
pláčem a smutkem posypané
zavířily kolesami času
a paklíče k polopravdám
zamknuly
krásu

strach si pískal
a úzkou ozvěnou
jež byla na okrasu
stíny ukřižovaného jasu
dochodily

na milostné písně
nebyl čas
na zdích zbyly grafity
co vůně kdysi paprsků slunečních
natropily

bezvřesé jsou
doliny prvního slabikáře
a dítě nečte
my máme mámu
máma má maso

bože přebože
kam jsi se poděla
kráso

Darwin 1955

Zdeněk Gruner čte své básně

Glosa Miloše Ondráška

O základním znaku národa

Hádáte dobře, je to naše mateřština, jazyk národní. Ti, kteří se zúčastnili křtu ČECHOAUSTRALANA si snad vzpomenou na základní připomínku, že na udržení češtiny závisí i existence krajanského tisku. Spisovný jazyk, na rozdíl od jazyka naší běžné komunikace, je dědictví po našich předchozích generacích jako prostředek ke kultivovanému vyjadřování. Jeho úroveň se udrží jen tehdy, budeme-li jej dále pěstovat, dále tříbit. Týká se to i nás, i když žijeme mimo vlast, mimo zdroj živé češtiny. Je to jako se zahrádkou: jakmile o ni přestaneme pečovat, začne se měnit v džungli. Někdy se mi zdá, zvláště když čtu některý krajanský tisk a korespondenci krajanských spolků, že takový proces již začíná. Nevolám po používání nějakého zastaralého a ztrnulého jazyka nebo rádoby komických floskulí či novotvarů, ale po slušné češtině bez pravopisných chyb. Slyším o vývoji českého jazyka, k tomu bezpochyby dochází, často však nejde o češtinu, ale o vyjadřovací pohodlnost, která pak povede k rozšíření technokratické hantýrky. V České republice vydávaný tisk se čas od času zmíní o tom, že Češi žijící ve světě se zapomínají správně vyjadřovat a bez rozpaků používají nečeské výrazy, které naberou z jazyka azylové země. To je pravda, ale daleko více mne zlobí, že dnešní čeština, nejen hovorová, ale i ta používaná v České republice ve sdělovacích prostředcích a dokonce i v literatuře je zbytečně korumpovaná slovy převzatými v této době zejména z angličtiny. Jsem ochoten to přijmout, pokud nepříliš flexibilní čeština nemá vhodný výraz zejména v oblasti nové technologie. Většinou to tak ale není, zcela bez důvodu se místo zálivka použije "dressing", pracovní místo je "post" a vedoucí "lídr", dýlr (obchodník), míting (schůze), destinace (místo určení), imidž (podoba), atd., atd. Je to nutné? Komu se tak chtějí zalíbit? Vyjadřuje tento trend servilnost? Kromě toho z těchto smrtelných hříchů vyplývají hlavolamy. Je to ten "imidž", nebo ta či dokonce to? Jaké je množné číslo? To, že přijmeme slovo mobil mne netrápí, tím se náš jazyk nedeformuje, proč ale vyvěsit ceduli „Jungmanova Plaza", založit hnutí "Zeman For President", psát v novinách o činnosti "developerské společnosti" nebo „rodinné wellness". Také jsem se dozvěděl, že "sedím se streetworkery" a na horách u Kremnice jsou "medvědi a ferraty" (ferrata – nejde o zvíře, ale skalní stezku opatřenou bezpečnostním svodidlem).

Dále mám na mysli výrazy, které byly v české publicistice tabu a dnes se do ní vedraly. Písemnictví se silně uplatňovalo v naší historii, kladně ovlivnilo naše národní obrození a mělo by být do dneška nositelem kulturní úrovně národa. Věk čtenářů krajanských časopisů se pohybuje definitivně nad padesát a spíše bych řekl nad šedesát a více let. Je zapotřebí některé z nich vytrvale zaplňovat články pochybné úrovně převzaté z bulvárního tisku zejména o kuriozitách sexu? Stojíme si o to? Někteří autoři ve snaze být zábavní se nevyznají v používání přechodníků, buší do nás zastaralými výrazy anebo skladbou věty hodící se pro národní buditele 19. století. Ještě horší je čtení protkané bezdůvodně obhroublými anebo dokonce vulgárními výrazy, pochybnými anglikanismy navíc nelogicky znetvořenými. Toto platí zejména pro cestovatele, kteří si říkají spisovatelé a popisují své zážitky z cest a to zejména z oblastí, které jsou čtenářům v republice málo známé. A tak si dovolí leccos i na úkor pravdivosti. Někdy se dostávají i do morálního konfliktu a urážejí zemi, o které píší. Například netolerují zákony, nařízení a předpisy státu, který navštěvují, berou tyto okolnosti na lehkou váhu a vesele je komentují. Když je někam vstup zakázán,

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 9371 8877, Fax: 02 9371 9635

platí to v Austrálii i pro české turisty. Nebo je to k popukání? Výmluvy, že zákony a nařízení neznám anebo že jsou vydávány jen proto, aby se překračovaly, nemůžeme tolerovat. V loňském roce bylo ve světě policejně zadrženo 1093 českých cestovatelů. "ANZAC Spirit" je v Austrálii přijímán jako posvátný, při minutě ticha - „odněkud z vnitřností dral se do krku můj obvyklý záchvat smíchu". Pokládám za krajně netaktní si z pietního uctění obětí válek dělat ušklebky, nemylte se, cituji z uveřejněného deníku české cestovatelky. Sociologie regionálních chuťových návyků je této cestovatelce také neznámá, přece nemusím zesměšňovat něco, co mi nechutná - Vegemite je pro ni staré mazadlo na železniční výhybky, pro Australany pomazánka z pivovarských kvasnic bohatá na vitamin B. Zlomyslnosti týkající se australského způsobu života uveřejňované pravděpodobně i v České republice mi připadají trapné, netolerantní a nezábavné. Vzpomínám si, že pan učitel v hodině zeměpisu zdůrazňoval "jiná země, jiný mrav" a v hodině občanské výuky "doma jez co máš a v cizině co ti dají". Nemělo by to platit jen pro žáky obecné školy. Naše vnučka Hana má v oblibě jak povidla, tak Vegemite. Je Čechoaustralanka.

Takže vidíte, kam až se v zamyšlení nad pravopisem můžeme dostat.

Diamond Plating Co. Pty. Ltd.

Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.

14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339

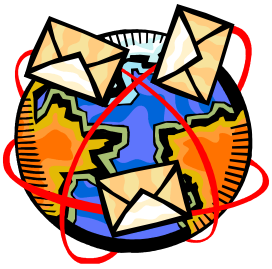

ODTUD A ODJINUD

♠ Melbournský deník *The Age* se rozsáhlým článkem ozval k událostem v roce 1968. Podle autora jsme za Dubčeka nechtěli liberální kapitalismus, ale reformovaný socialismus.

V české televizi došlo kolem 21. srpna ke vzpomínání bývalých komunistů jako Pithart, Dienstbier či Kohout. Ten tvrdil, že komunistický režim měl tehdy podporu 90% občanů. Podle průzkumu z ledna 1968, kdy došlo ke značnému politickému uvolnění, plnou důvěru v KSČ mělo tehdy jen 10% dotázaných Čechů a 12% Slováků. Zdá se mi, že jak informace ve zmíněných melbournských novinách, tak ta Pavla Kohouta v české televizi je odtržena od reálného světa. Kohoutovi asi není pomoci, ale melbournský novinář mohl svoje téze nejprve prodiskutovat s námi. Byl si vědom toho, že Rusové zachraňovali socialismus v republice plných 23 roků?

♠ Ve Staroměstské radnici probíhá výstava *Invaze 1968* se 165 fotografiemi tehdy třicetiletého Josefa Koudelky. Do tehdejšího Československa se 21. srpna nahrnulo 750 tisíc vojáků Varšavské smlouvy s 6300 tanky. Také na české televizi byly vidět filmové a fotografické záznamy z prvního týdne okupace, tak podobně na programech Českého rozhlasu včetně rozhovoru s těžce popáleným Janem Palachem těsně před tím, než zemřel. Víte, že Palachova teta žila v Melbourne?

♠ Česká kinematografie se tématům okupace v roce 1968 vyhýbala, až nyní vznikají dva filmy tematicky zaměřené na tuto dobu. Jeden připravovaný film se jmenuje *Anglické jahody*, druhý *Dunaj*. Vidím důležitost i v tom, že se tak nenásilným způsobem ukáže mladým lidem bezprávnost a násilí tzv. Brežněvovy doktríny.

♠ V malé vesnici na Třebíčsku působí evangelický farář Angolan Leonardo Teca, zachytil jsem jeho rozhovor na internetu. Mluvil zcela bezchybně česky, s jeho názory jsem souhlasil a jeho umění na africké bubny se mi líbilo.

♠ Na kongresu Evropské federace kominických mistrů předseda Společenstva kominíků v České republice prohlásil, že za českými komíny chybí stovky kominíků. Jako u jiných řemesel se kominíci v republice potýkají s výukou dorostu, nábor učňů nesplňuje požadavky. Zřídily se rekvalifikační kurzy, pětinu frekventantů údajně tvořili lidé s univerzitním vzděláním. Znamená to, na vysoký komín vysokoškolák?

♠ V Políčanech na Benešovsku byl otevřen řeholnicemi vedený Dům pro hosty – pro ty, kteří touží prožít chvíli v ústraní, klidu, meditaci. Do dvou let tam má být vybudován trapistický klášter zasvěcený Naší Paní nad Vltavou. Základní kámen požehnal apoštolský nuncius Diego Causero, prohlásil, že jde o mimořádnou událost, klášter vznikne v zemi, kde vzhledem k neblahé minulosti se veřejnost chlubí, že jde o nejsekulárnější, tedy nejateističtější zemi v Evropě. Přesto v republice vznikají oázy intenzivní a radikální spirituality:

karmelitánky nebo přísný mužský i ženský řád trapistů založený ve francouzské obci La Trappe.

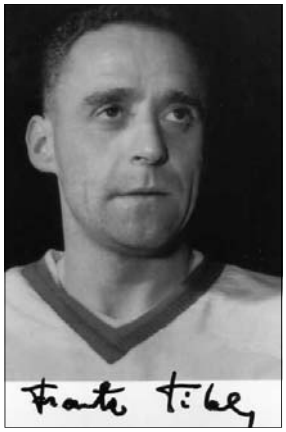

♠ V Praze zemřel 75letý kdysi legendární hokejový obránce František Tikal. V čsl. dresu reprezentoval na sedmi světových šampionátech a dvou olympiádách. Jeho bratr Zdeněk emigroval po únoru 1948 do Melbourne, kde zemřel v roce 1991. Při zápase ČSSR versus Austrálie hráli proti sobě, František při bodyčeku zlomil bratrovi paži a prohlásil, že vyřazením Zdeňka z turnaje zachránil čest rodiny Tikalů – s odvoláním na nízkou úroveň australského hokeje. Se Zdeňkem měl rozhovor Jiří Hodač v melbournské Panorámě, o celé této hokejové rodině psal Ota Pavel v knize *Plná bedna šampaňského.*

♠ V kampani České vlády týkající se předsednictví ČR v Evropské unii se mají představit známé osobnosti: hokejista Jágr, fotbalista Čech, modelka Herzigová, primabalerina Klimentová, tenistka v.v. Navrátilová či filmový režisér Forman. Propaganda tvrdí, že půjde o "prezentaci a úsměvnost". Zabývá se tím televizní medailon *Evropě to osladíme* oslavující českého genia včetně kostky cukru (vynález J.K. Rada v Dačicích v r.1841). Jen aby to Evropa republice nakonec neosolila.

♠ Od září t.r. se ruší platnost padesátihaléřových mincí. Česká národní banka tvrdí, že to nebude mít vliv na cenu jednotlivého zboží. Spotřebitelé mají jiný názor. Při nákupu za Kč 100,50 se bude podle matematických pravidel účtovat Kč 101. Končí také platnost dvacetikorunových bankovek.

♠ Na Slovensku opět začala debata o pravopisu, zejména o odstranění samohlásky y a návrat ke Šťúrovu požadavku "piš jak slyšíš". Někteří dopisovatelé do českého tisku v Austrálii, pro které Pravidla českého pravopisu jsou neznámá, by to bezpochyby uvítali i v češtině.

♠ Soutěž v pojídání švestkových knedlíků uspořádaná v rámci Trnkobraní ve Vizovicích u Zlína má nového krále – 23letého Patricka Bertolettiho z Chicaga s 233 knedlíky zkonzumovanými během 60ti minut. Pokořil tak dřívějšího rekordmana Kamila Hamerského s pouhými 162 knedlíky. Američan inkasoval deset tisíc Kč. V Americe, kde na stromech rostou cerbuláty, jak zpívali Voskovec a Werich, mají přeborníka v lízání vanilkové zmrzliny – 3,8 lt za 12 minut.

♠ V pražském Klementinu byla uspořádána retrospektivní výstava malíře Jana Šafránka a současně nakladatelství Gallery vydalo jeho monografii. Zmiňuji se proto, že 28letému Šafránkovi režim povolil v roce 1971 vystěhování, ve Vídni studoval na Akademii užitných umění a potom odjel do Sydney, kde, jak říká, intenzivně maloval, vystavoval a s Čechy se nestýkal. Dnes Šafránek žije střídavě ve Vídni a v Praze.

♠ V republice skončily žně, 90% obilí sklizeno, řepka úplně. Průměrné výnosy obilovin jsou 5,23 tuny na hektar, což je o 0,7 tuny lepší než loni, nejlepší úroda během uplynulých pěti let, stále ale průměrná v mezinárodním měřítku. Orné půdy v republice ubývá, méně se pěstuje skot a prasata, naopak přibývají ovce, koně a drůbež. V rámci mezinárodního agrosalonu Živitelka země prezident V. Klaus zahájil Národní dožínky.

♠ Začátkem července se ve světových mediích zdůrazňovalo, že je zapotřebí zvýšit globální nabídku potravin a že nedávno před tím glorifikovaná výroba příměsi do motorových paliv ethanolu z kukuřice, rýže a cukrové třtiny vyvolává hladomor v rozvojových zemích. Na tzv. sumitu v Japonsku o tom rokovali představitelé 68 zemí včetně australského ministerského předsedy. Japonské poplatníky to stálo 280 milionů euro, tito důležití lidé se během tohoto pamětihodného jednání odpovídajícím způsobem posilovali. Podávala se pěna z mandlového oleje a zelených oliv, kukuřice plněná kaviárem, kjótské hovězí v mořských řasách s chřestem a sezamským krémem, plátkovaný tuňák doplněný avokádem, sojovým aspikem a bylinkou šíso.

♠ V minulém Čechoaustralanu jsme četli zlostný názor rudého děda – Zdeňka Nejedlého na hudbu a osobnost Antonína Dvořáka. Tato nenávist se datuje ode dne, kdy mladý Nejedlý požádal Dvořáka o ruku dcery, skladatel odmítl. Zloba vyvolaná uraženou samčí ješitností a nemající nic společného s uměním zůstala...

♠ V Kanadě zemřel téměř 94letý Tomáš Baťa, syn zakladatele obuvnické firmy ve Zlíně. Za moře odjel ještě před válkou. Výroba obuvi Bata dnes zaměstnává 40 tisíc lidí v 25 státech s roční produkcí 400 tisíc párů bot. Baťa podal po roce 1989 žádost o restituci znárodněného majetku ve Zlíně, ta byla odmítnuta s oddůvodněním, že nepodporoval čsl. odboj v letech 1939-1945, opak byl pravdou, sám narukoval do kanadské armády, a také proto, což pravda byla, že podporoval čsl. exil pro roce 1948. S touto prapodivnou cestou české justice nesouhlasil Václav Havel, udělil Baťovi Řád T.G. Masaryka. Do Toronta odjel na pohřeb kondolovat místopředseda české vlády Tomáši Jiřímu Baťovi, který nyní vede tuto obuvnickou velkovýrobu.

♠ Náš špion ohlásil, že do Canbery přijela v polovině září skupina senátorů z Výboru pro vzdělávání, vědu, lidská práva a petice Parlamentu České republiky a v klubu Beseda předvedli výstavu „České Nej". Pohříchu vyzvědač již nevypátral, co se za tímto tajemným názvem skrývá. Pokud někteří

ze senátorů pro lidská práva budou číst tyto řádky, ať vezmou laskavě na vědomí, že mezi lidská práva také patří možnost Čechů žijících mimo republiku korespondenčně volit. Výlet na státní útraty do Austrálie je zajisté atraktivnější než do Ružomberoku, kde ve stejných dnech probíhá konference původně exilové Československé společnosti pro vědu a umění, která slaví 50 let od svého založení.

IP

PŘÍBĚH BĚŽCE

Vlastislav Škvařil, rodák z Hodonína, který žije 38 roků na Tasmánii, je běžcem ultra maratonů. Má jich za sebou už hezkou řádku. V loňském roce uběhl 5500 km - z nejjižnějšího bodu Tasmánie až k nejsevernějšímu bodu Austrálie - za 92 dnů. Doprovázela jej pouze manželka Josefa a vlčák Asta. Přitom nasbírali pro charitu Camp Quality, která podporuje děti s rakovinovým onemocněním, přes 25000 dolarů.

V těchto dnech běží zas. Jeho trasa je dlouhá 5 768 km, to je cirka 11,600 000 kroků, které má tento běžec *extraordinaire* zdolat během 100 dnů. Neobvyklý ultra maraton vede od “Shark Bay” v Západní Austrálii, cílem je “Byron Bay” v Novém Jižním Walesu.

Jako v mnoha předchozích budou i v tomto případě veškeré nasbírané dolary do posledního centu předány charitě, tentokrát s názvem CanTeen, která je zaměřena na mladé lidi mezi 12 až 24 lety, trpící rakovinou (www.canteen.org.au). Běh vyvolává díky pozornosti australských sdělovacích prostředků zájem široké veřejnosti, která si připomíná, že je třeba myslet i na jiné a nejen sami na sebe.

Vlastislav Škvařil je dalším krásným a inspirujícím příběhem o zajímavých krajanech mezi námi.

Sportovec tělem i duší je držitelem 10ti australských rekordů v ultra maratonu a držitelem světového rekordu v 48 hodinovém běhu na 400 m dráze výkonem 281 km – ve věkové skupině 65 až 69 roků. Vlastíkovi je 69 let!

Je jednička atleticky i srdcem na správném místě. Jeho pozitivita, optimismus a víra v bližního svého je patrná z dramatických a zajímavých zaznamenaných postřehů a úvah z jeho štreky, které dnes přinášíme čtenářům Čechoaustralana na pokračování v několika částech.

Vlastíkův běh je mimořádně náročný tím, že trasa vede středem Austrálie, kde stovky kilometrů není žádná civilizace, žádný benzin ani voda. Ve vnitrozemí není mnoho cest, většinu je možno projet jenom s terénními vozy a v mnohých případech musí mít řidič zvláštní povolení, podmínkou bývá, že musí jet nejméně dvě vozidla pohromadě. Vlastík je na cestě sám se svou ženou Jožkou a s campervanem Toyota Urvan, starým 24 roků. Není v něm klimatizace, dokonce ani posilovací řízení, ale je mechanicky v slušné kondici. Je dobře vybaven ledničkou, sporákem na plyn, dokonce i mikrovlnou troubou. Spací prostor je 1.8 x 1.5 metrů.

Manželé Škvařilovi se na cestu vybavili novým laptopem, který používají jednak na psaní a komunikaci přes emaily, ale také pro večerní zábavu. Pokud jsou blízko televizní vysílačky (ne moc často), mohou se přes něj dívat na televizi, a když ne, tak si sebou vzali DVD filmy. Kromě toho mají také navigační program s GPS, takže doufají, že se neztratí. Sehnali si UHF Radio na komunikaci s okolím a kdyby bylo opravdu zle, spoléhají na EPIRB, který se dá v nouzi aktivovat a vysílá signál přijímaný satelity. Záchranná služba může tak vědět jejich pozici s přesností na 45 metrů.

Z DENÍKU BĚŽCE

(upraveno pro Čechoaustralana)

„... Nejnáročnější je část mezi Lyndhurst (tam žije jenom 30 obyvatel) a Innamincka, nazvaná „Strzelecki Trek“, kde skoro 500 km není vůbec nic, ani voda, ani benzin, prostě nic! Proto naše plánování muselo brát tyto okolnosti v úvahu. Musíme mít dostatek vody, benzinu a jídla a samozřejmě rezervní součástky. Také by se mohlo stát, kdyby hodně naprší, že bychom mohli být odříznutí od světa na několik dnů... A tak - Sbohem civilizace!

...Velmi brzy za Lavertonem jsme skončili s dlážděnými cestami. Prvních 50 km to nebylo moc špatné, pracuje na tom srovnavač cesty, který seškrabuje a rovná povrch silnice. Potom už to bylo více hrbolaté, ale prý se máme na co těšit, až přejedeme hranice do Northern Territory. To je ale ještě daleko, tak si s tím zatím nebudeme lámat hlavu. Měl jsem radost z toho, že už nebyla u silnice přejetá zvířátka, ale zato je vystřídaly rezavějící kostry aut. Je jich tam desítky, které už nikam nedojedou. My se musíme modlit, abychom neskončili také tak.

Krajina se trochu změnila, přibylo stromků a keříků, také dost trsů tráv, která se ale nezdá jedlá pro zvířata. Podle stop je tady dost velbloudů a koní, ale žádného jsme ještě neviděli.

Druhý den odjezdu jsme se zastavili v malé aboridžinské vesničce Cosmo-Newberry, kde žije asi 50 obyvatel. Byla založena jako misionářská stanice a je vidět, že tam udělali dobrou práci. Lidé celkem příjemní, všechno upravené. Navštívili jsme místní školu, normálně mají 15 žáků, ale byla jich tam asi polovina, samá děvčata, ostatní byli na pohřbu v Lavertonu. Ale i tak to stálo za to.

Když jsem tam dobíhal, tak mne předjelo auto a jak jsem později zjistil, byl v něm podiatr z Perthu, který sem přiletá pravidelně se postarat o zdraví obyvatel. Tady vláda vynaloží hodně peněz na zdraví aboridžinců, i když za to nesklízí moc velkou vděčnost.

Tak tedy ten pán nás oba pozval, aby se postaral o naše nohy, když běháme takové dálky. Vyslechl jsem od něj také smutnou historku o nějakém inženýrovi, který navrhl obrovské potrubí, které by přivedlo vodu do města. Podle jeho výpočtu by voda z velké vzdálenosti přitékala samospádem. Samozřejmě, že jeho návrh se jako obyčejně neobešel bez pochybovačů a kritiků. Přesto se mu ale podařilo najít dost investorů na to, aby svůj sen proměnil ve skutečnost. Když po dokončení díla otočil kohoutkem, všichni čekali, jak to dopadne. Bylo dost těch, kteří doufali, že to nebude fungovat a když první den voda netekla, už se začínali radovat. Druhý den zase nic, a třetí den už všichni mluvili o tom, kolik peněz se zbytečně vyplýtvalo za takovou blblost. K večeru, když se pořád nic nedělo, chudák inženýr ztratil sám důvěru a nemohl žít s takovou hanbou, tak se zastřelil. Čtvtý den začala voda téct!

Vítr pořád fouká od východu, ale my teď míříme na severovýchod a ten vítr si pochvalujeme. I když tady za den projede asi 15 aut, přece je ten prach od nich velmi nepříjemný. Díky větru běhám teď na pravé straně a Jožka taky zastavuje na pravé straně, když na mne čeká, takže vítr ten prach odfoukne pryč.

Teď už trávíme všechny noci někde u silnice, schováni za stromy, aby nás nebylo ze silnice vidět. Jožka chuděra má dost strach, ale já jsem přesvědčený, že všechno se v dobré obrátí. Noci jsou velmi tiché, v noci tady vůbec nic nejezdí. Ráno je ještě pořád zima 4 až 5 stupňů, takže vybíhám ve svetru, ale tak za půl hodiny už to vysvlíkám, a to je pokrok!

Asi polovina z těch patnácti projíždějících aut zastaví, aspoň se zeptají jestli jsme OK, většina z nich něco přidá do kasičky. Jedno z těch, co zastavilo, byli policajti. Jožka jim povykládala o našich plánech, udělali si poznámky, aby věděli kde jsme, kdybychom se někde včas neobjevili. Také nás požádali, až přijedeme k příští benzince, abychom normální benzin, který máme v kanystru na střeše nalili do nádrže a vyměnili to za Opal. Ve Warbutonu, kam míříme, mají hodně problémů s aboridžinci, kteří se snaží sehnat benzín na inhalování. Proto se tady normální benzín neprodává, ale pokud se jim naskytne příležitost, tak ho turistům ukradnou. Měli pro nás jednu dobrou zprávu.

V den kdy dorazíme do Warbutonu, pořádají policajti pro místní mládež diskotéku a udělají tam sbírku pro naši charitu CanTeen.

Konečně jsme uviděli velbloudy. Bylo jich celé stádo, asi 200 metrů od silnice a potom ještě jednoho, stál uprostřed silnice a vůbec nikam nepospíchal. Jožka musela zastavit a čekat, až se milostpán uráčí.

15. srpna. Jsme na cestě už 27 dnů a uběhli jsme 1773 kilometrů, tedy už více než čtvrtinu. Ještě to bude trvat asi dalších deset dnů, než se dostaneme k Ayers Rock, kde bude příjem na mobil a snad také přístup na internet. Do té doby zůstáváme úplně izolováni od světa. Nabrali jsme benzin a můžeme pokračovat v cestě. Tak jako všechno jiné je tady zabezpečené, tak také benzinová pumpa je uzamčena v železné kleci a otevře se jenom, když se nabírá benzin. Tento komplex zde prý patří nějaké malé aboridžinské skupině, která žije 450 km na severovýchod odtud.

Noc byla zase velice studená, kolem nuly. Protivítr byl zase silnější a studenější, tak jsem si musel přes svetr ještě obléct větrovku, tak ten vítr pronikal až na kůži. Taky se musím zmínit, že ten svetr jsem dostal od švagra Karla Kučerky, když jsme byli v Hodoníně na návštěve. Přijal jsem to jen ze slušnosti, protože mám svetrů plno, ale tento se stal mojím nejoblíbenějším. Určitě si toho Karel na některé fotce všimnul a udělalo mu to radost!

Jožka má už delší dobu velké obavy z cesty přes toto aboridžinské území. Já jsem žádné takové obavy neměl, ale teď se musím přiznat, že ani já se necítím moc bezpečně, i když to před Jožkou nedávám najevo. Všichni nás varují, včetně policajtů, že oblast kolem Warburtonu je velmi nebezpečná. Turisté nocují jenom v kempech u Roadhouse, které se podobají pevnostem. Vzdálenosti mezi kempy jsou až 250 kilometrů, což se lehko projede, ale já to za jeden den neuběhnu, ať se snažím jak chci. Tak nezbývá, než najít každý večer to nejbezpečnější místo, dobře schované, a doufat, že to všechno dobře dopadne...“

Pokračování

OLYMPIJSKÝ SMORGASBOARD

Zcela a naprosto vyčerpán fyzicky, ale i mentálně jsem doabsolvoval svou už sedmnáctou olympiádu. Snad to bylo vědomí, že ta v Beijingu je jistě má poslední, co mě během těch posledních 16ti dnů přivedlo do jakéhosi nekontrolovatelného transu, který jsem během těch předchozích šestnácti olympiád nepocítil ani neprodělal. Teprve dnes, s odstupem několika dnů si začínám uvědomovat, jak sedě v židli před televizní obrazovkou jsem zřejmě musel občas ztratit sebekontrolu a spoluprožíval to, co se odehrávalo v dalekém Beijingu.

Vidím bídně, čtu i píšu jen s pomocí zvětšovadla (60x), ale bílou hůl nepotřebuji. Když sleduji televizi, skoro „lížu plátno“, ale nic mi neunikne!

Přilepen k té televizi a své židli, jsem přesto během volejbalu vyskakoval půl metru nad síť a pomáhal úspěšně blokovat dvěma dvoumetrovým Brazilčanům mohutnou smeč ruského obra Volkova, s australským krajanem Hookerem jsem se rozbíhal, odrazil a za pomoci fajbrglasové tyče jsme překonali laťku skoro 6 metrů nad zemí. A vytvořili nový olympijský rekord. A za chvíli nato jsem se vrhal s dalším australským krajanem do bazénu 10 metrů pod námi a vyhrál další zlato. S českým krajanem Romanem Šebrlem, držitelem světového rekordu v desetiboji a vítězem Athénské olympiády, jsem běžel jen 110 metrů překážek. Pro dalších 9 disciplín televizní kanál 7 nenašel místo.

Má olympijská mánie, posedlost či přímo závislost se datuje už od roku 1936, kdy Pražský rozhlas poslal do Berlína populárního redaktora Laufera, aby referoval o poslední olympiádě před vypuknutím Druhé světové války. První poválečná se konala v Londýně o deset let později a já ji sledoval ještě na rádiu v Praze, krátce před mým únikem do Francie. Tu příští v Helsinkách roku 1952, kde triumfovali manželé Zátopkovi se čtyřmi zlatými medailemi, jsem sledoval na krátkých vlnách BBC přes velké technické (10ti lampové rádio často selhávalo) a i jazykové potíže. Ale zato příští olympijské hry v Melbourne roku 1956 mi ty problémy vynahradily.

Účast na další olympiádě v Římě byla po deseti letech v Austrálii mým prvním a zdaleka ne posledním výletem do světa. Římský stadion se sedadly z bílého mramoru a příchod k němu lemovaný replikami muzejních soch mě ohromil. Zvláště po tom nouzovém stadionu MCG s narezlými střechami a tisíci místy k stání. Tu římskou krásu jsem zachytil svou první 8mm filmovou kamerou a po návratu předvedl přátelům v Melbourne. Další čtyři olympiády jsem viděl jen na televizní obrazovce, ale na tu v Mnichově roku 1980 jsem se vypravil, užil si řady vrcholných výkonů a rekordů a bohužel se stal i svědkem povraždění téměř celého izraelského olympijského týmu. A vzhledem k tomu, že o dalších 20 let později, roku 2000 mou účast na olympiádě v Sydney znemožnil můj měsíční pobyt v nemocnici po komplikovaném nahrazení mých obou kolen umělými, musel jsem se spokojit s olympiádou televizní, tak jako i u těch všech předchozích. Péče o vážně nemocnou manželku mi nedovolila si na tu předposlední zaletět do blízkých Athen a tak musím být vděčen osudu, že mi dopřál dožít se té Čínské.

Konečně se tedy dostávám k tomu slíbenému „smorgasboardu“.

► Ač olympiáda odhlasována a přidělena Melbourne už v roce 1951, přípravy byly tak pomalé, že Olympijský výbor musel Austrálii pohrozit, že nezačne-li se se stavbou stadionu roku 1954 (v Carltonu), bude jí pořádání her odejmuto. Ale ani to nepomohlo. Vzhledem k tomu, že bylo jistě těžké najít zájemce o hry na poslední chvíli, došlo nakonec ke kompromisnímu řešení a tehdejší chudě vybavené MCG bylo trochu vylepšeno a povýšeno na olympijský stadion.

► Shodou okolností krátce před začátkem Melbournské olympiády se Stalin rozhodl potrestat skoro dubčekovské Maďarsko a vyslal do Budapeště brigády tanků. Došlo k masakru, v němž zahynulo víc než 5 000 maďarských civilistů. V té době byl maďarský tým už v Melbourne a po zoufalých zprávách z Budapešti došlo i tady ke krveprolití, když se Maďarsko ve finále vodního pola utkalo s Ruskem. Ač nikdo o život nepřišel, voda v bazénu podle zpráv očitých svědků a novin byla rudá, jak si soupeři pod vodou vyřizovali účty. Řada Maďarů požádala o australský azyl a snad jen polovina týmu se vrátila domů.

Eva Jančík

z bývalé Bohemia Travel
si dovoluje oznámit,
že nyní pracuje v cestovní kanceláři

Jetset

488 Centre Road, Bentleigh 3204
Tel: 03 9563 9122, Mob: 0413 499 321
Email: eva@bentleigh.net

a přivítá zde své klienty
s dárkovou poukázkou - $50 Gift Voucher

► Tu první mou olympiádu v Berlíně roku 1936, probíhající v ovzduší blížící se Druhé světové války, jsem proseděl u rádia a poslouchal nadšené líčení tří světových rekordů amerického černocha Owena. Ač celý sportovní svět jásal, přítomný velerasista Adolf Hitler se jásání zdržel a spíš by na něj plivl. Jenže z jeho lože to bylo příliš daleko. Samozřejmě mu odmítl potřást rukou, což jistě zavinilo několik bezesných Owenových nocí.

► Kromě dvou zlatých Skobly a Pšeničky si z Berlína přivezl stříbrnou zápasník Vávra. A že v této době čistého amatérství ani olympijská medaile nepřispěla ke zlepšení jeho finanční situace, musel si Vávra pár let přivydělávat zápasením v ringu velkých pouťových stanů. Na Karláku jsem viděl „olympika“ Vávru dvakrát za rok.

► Na olympiádě ve finských Helsinkách vyběhal krajan Zátopek 3 zlaté a jeho oštěpářská manželka čtvrtou. Zátopkův běžecký triumf (5 km, 10 km, maratón) trvá už 56 let a pravděpodobně nebude už nikdy překonán. O čtyři roky později ho přivítala nejen Melbournská olympiáda, ale i celá Austrálie s otevřenou náručí. Žádné další rekordy už nepadaly, ale jeho další pravidelné návštěvy daleké Austrálie zřejmě daly vznik celé řadě místních běžců dlouhých tratí, jimž vévodil přítel Zátopka Clark. Ten sice vyhrával desítky mezinárodních závodů, ale na třech olympiádách vždy selhal. A snad si některý čtenář vzpomene, co stalo asi před 20 - 25 lety a co se dostalo na první stránku všech zdejších novin a možná i novin českých. Byla to poslední Zátopkova návštěva Austrálie a když odlétal, dal na letišti příteli Clarkovi malý balíček. V něm byla zlatá medaile se slovy – „Je to můj dárek pro Tebe. Já mám tři a Ty si aspoň jednu určitě zasluhuješ.“ A ti čtenáři, co čtou sportovní stránky jistě vědí, že už po desítky let se tu běží jednou za rok přespolní běh, nazvaný „Zatopek Memorial“.

► Historie českých olympioniků? Po těch 2 zlatých a 1 stříbrné přivezených z Berlína neodolám pochlubení se bronzovou v Londýně, kterou ve veslařské čtyřce vyhrál můj spolužák z Křemencárny a později kolega z právnické fakulty JUDr V. Roubík, který reprezentoval ČSR i v pozemním hokeji. Během let tu a tam Češi vyhráli zlato, stříbro a bronz, ale tři čeští atleti se opravdu dostali mezi světovou elitu. Kromě Zátopka to byla gymnastka Čáslavská v Mexiku, která neuvěřitelně vyhrála nad světovou elitou Rumunek, Rusek a Číňanek. Ale naprosto největším a skoro neuvěřitelným překvapením byla zlatá medaile Romana Šebrleho v desetiboji, vrcholu lehké atletiky, kterou získal v posledních Athénách a přidal ji ke svému předcházejícímu světovému rekordu. A je opravdu těžko pochopitelné, že po desetiletí zcela průměrná česká atletika zplodí atleta tak všestranně vynikajícího, že už několik let až do Athen porážel světovou elitu v desetiboji. Přijel, téměř už 34letý do Beijingu, ale na atlety o 10 let mladší už bohužel nestačil. Z více než 30ti atletů skončil sedmý. Bylo mně ho skoro líto.

► Že naše druhá vlast Austrálie sklízí už po léta záplavu medailí všech barev, je zásluhou hlavně vodních sportů, v nichž Austrálie vyniká. V plavání jim to letos pokazil americký plavec Phelps, který si odvážel 8 zlatých, i když tu poslední vyhrál jen o jednu – ne vteřinu, ne desetinu – ale setinu (!) vteřiny. Veslování, plachtění a skoky do vody to však Austrálii vynahradily. V lehké atletice australský skokan o tyči Hooper překvapivě vyhrál zlatou, kterou mu na krk pověsil Ukrajinec Bubka, jehož světový rekord 6,13 metrů nebude jistě hned tak překonán. Pro sběratele kuriozit: US sponsor platil Bubkovi za každý rekordní centimetr 10 tisíc US dolarů! Padesátikilometrová chůze, kde vyhrál zlatou neznámý australský farmář, byla pro mě podobným utrpením jako pro Ivana Kolaříka, který se o téhle disciplíně zmiňuje v posledním čísle. A to zcela neatraktivní kroucení břichem doplním - i zadkem, což obé je zavinění pravidly, že aspoň jedna noha se musí stále dotýkat země. Jak by se všem strašně chtělo běžet, jenže nesmí. Hlídají to kontroloři a v posledních letech i kamery. Nachytají-li někoho s oběma chodidly ve vzduchu – tudíž že běžel – varují dotyčného poprvé, čímž docílí, že atlet chodec si popoběhne jen když si je jist, že daleko široko není kontrolor či malá kamera. Když si nedává dostatečně „bacha“, je varován podruhé. A pro ty opravdu nedbalé a nepozorné

Vinobraní Joe Chromého

- spojení tasmánské úrody a českého umu

„Fruit reception begins with a vibrating hopper that gently shakes the grapes into the destemmer, which has a smooth plastic cage in order not to break any berries. The grapes are pumped into the press through a peristaltic pump, using the same gentle technology that transfers live fish or pumps blood during heart bypass surgery.

A high tech German press enables juice extraction at low pressures, giving more delicate aromatic juices. All Pinot Noir is fermented in small batch open top fermenters and a pneumatic plunging device, co-developed by Josef, is used to gently plunge the cap and manage the extraction of colour and tannin during the fermentation. All the equipment and processes in the winery are designed to respect the delicate varietal flavours of the high quality, cool-climate Tasmanian fruit...“

370 Relbia Rd, Relbia 7258

Phone: 03 6335 8700, Fax: 03 6335 8777

email: wine@josefchromy.com.au

www.josefchromy.com.au

znamená třetí varování už automatickou diskvalifikaci. Že proboha tyhle dvě disciplíny chůze nezruší!

Nakonec má kritika tradičně exkluzivních práv televiznímu kanálu 7 k přenosu Beijingské olympiády. Sporty, o které neměl kanál zájem velkoryse přenechal – odprodal kanálu SBS a sám si ponechal všechny vodní sporty a cyklistiku, kde Austrálie čekala zlato a sporty populární – ženský beach volejbal (bums and tits) pro muže středního a pokročilého věku, finále různých sportů a dokonce i lehkou atletiku, všeobecně vždy uznávanou jako královnu všech sportů. Zatímco SBS oznamovalo a dodržovalo začátky utkání, sedmička toto absolutně ignorovala. A přesto, že disponovala14ti hodinami denně, po odečtení víc než 50ti procent na reklamy a rádoby sportovně umělecké záběry, zůstalo jí na sport 7 hodin denně; královna sportů, lehká atletika, byla sedmičkou s výjimkou běhu totálně degradována či úplně ignorována. Zato divákům servírovala po čtyřech hodinách amerického baseballu a ženského softballu.

V Londýně tyhle dva sporty už nebudou, ale to už tu nebudu ani já.

Ante Schott

O svých dojmech z koncertu *Beautiful Baroque*, na který jsme zvali čtenáře koncem července, nám napsal jeden z jeho návštěvníků - Alex Maxwell:-

„It's a cold and rainy winter Saturday night. What a perfect night for classic baroque music and cold Czech beer!...
... Koncert začal něčím, co jsem nečekal, ale velmi ocenil – předmluvou cellistky Ivany Snaidr o hudbě, skladatelích a skladbách, které měly následovat. Ivanina znalost a láska k hudbě byla zřejmá ve vhodném úvodu, který pomohl posluchačům zorientovat se v hudbě a její historii. Prvním kouskem bylo kouzelné sólo zahrané Ivanou Snaidr a pak už jako lavina nádherná hudba Handela, Bacha, Vivaldiho a Telemanna, přednesena s profesionalitou a na takové úrovni, že jsem jí byl doslova unesen. Samotní skladatelé by byli navýsost spokojeni, kdyby slyšeli aranžmá svých skladeb. O fantastický zážitek komorní hudby se zasloužili Ivana Snaidr a Gideon Bosua na cello, Rachel Burke na hoboj, flétnistka Stephanie Andrews a cembalistka Marta Mayka. Myslím, že jeden divák charakterizoval ten krásný večer víc než výstižně, když na jeho konci poprosil účinkující:- „Could you continue playing all night? Please...“

MUDr Alžběta Gazdíková a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují
*v **Medical and Dental Centre***
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131
Ph. 88041900

No appointments necessary, Medicare bulk billing

Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

V den tisku říjnového vydání dostávám velmi smutnou zprávu, že v pátek, 19. září večer zemřel dlouholetý drahý přítel **DAVID PLACZEK** ve věku 83 let. David, věčně mladý svým srdcem a elánem, bude scházet nejen milující manželce Ireně, dvěma synům a jejich rodinám, ale také všem přátelům a známým... Byl široký okruh těch, které oslovil během své životní poutě svou moudrostí, humorem, humanitními názory, ochotou pomáhat, schopností soucítit. Ve vzpomínkách těch, kteří jej znali a měli rádi, bude žít dál...

MORAVSKÁ CIMBÁLOVÁ MUZIKA SUDOVJAN ZAHRAJE A ZAZPÍVÁ V ŘÍJNU V AUSTRÁLII

Brisbane - Kingston Butter Factory: Pátek, 10. 10. 2008 v 19:30
Brisbane - ČS Klub: Sobota, 11. 10. 2008 v 19:30
Sydney - Restaurace Prague: Středa, 15. 10. 2008 v 19:00
Canberra - Beseda: Sobota, 18. 10. 2008 v 15:00
Sydney - ČS Country Klub: Neděle, 19. 10. 2008 ve 14:30
Adelaide - ČS Klub: Pátek, 24. 10. 2008 v 19:30
Melbourne - Národní dům: Neděle, 26. 10. 2008 ve 14:30

BOCELLI A DALŠÍ DOJMY
- Český národní symfonický orchestr v Austrálii

„Český národní symfonický orchestr doprovází Andrea Bocelliho na jeho turné po Austrálii“, hlásaly reklamní tabule po celé Austrálii už od počátku zimy. Jaká zvláštní věc, pomyslela jsem si. Ohromné české hudební těleso jede s italským zpěvákem na druhý konec světa, aby koncertovalo v ohromných sportovních halách zdejších hlavních měst, která mají své vlastní slavné symfonické orchestry.

Na české hudebníky jsem však byla zvědava, na Bocelliho méně. Nedovedla jsem si představit, že by dokázal zaplnit haly o téměř dvacetitisícových kapacitách jako je Acer Arena v Sydney, Rod Laver Arena v Melbourne či Vector Arena v novozélandském Aucklandu. Pavarotti to rozhodně není ba ani charismatický Julio Iglesias. A ceny lístků? Ty se pohybovaly mezi 900 dolary za místa, kde si člověk může koncert slušně vychutnat a 140 dolary za místa pod střechou stadionu, odkud se účinkující jeví ve špendlíkové velikosti a tak divák sleduje spolu s dalšími desetitisíci velkou obrazovku víc než samotné pódium.

Má zvědavost mi nedala, tím spíš, když jsem zjistila, že celé megaturné organizuje úplný nováček na scéně australských producentů, nebo-li v tomto případě tzv. promotérů – pořadatelů velkých akcí, a je mu pouhých šestadvacet let! Jeho troufalost byla obdivuhodná. Když oslovil Andrea Bocelliho, ten mu řekl: - „Přijedu, ale pouze s Českým národním symfonickým orchestrem“. Mladý producent čestvě založené společnosti Serendipity Touring na to: „Tak budiž“.

Andrea Bocelli si oblíbil český orchestr již před šesti lety, v té době hledal náhradu za Londýnský symfonický orchestr pro svůj koncert v Mnichově. Celkem náhodný rychlý záskok ČNSO následovala řada prestižních koncertů českého orchestru s Bocellim po celém světě pod taktovkou vynikajícího italského dirigenta Marcello Roty.

Zajímavě a v jistém slova smyslu snad i trefně vystihl jejich společné vystoupení perthský tisk, který se zmiňuje o doprovodném orchestru jako o *„sometimes sassy“* – pravděpodobně míněno jako o *odvážném, živém, veselém, v dobrém rozmaru...* Hudebníci se zdáli být nejen precizně dokonalí a sehraní, ale také dodávali svým vzezřením celému koncertu určitý glanc. Šmrnc měl i výběr děl, vedle klasiky byly mezi orchestrálními skladbami zařazeny i nádherné filmové melodie Nino Roty z Kmotra a Amarcordu.

V duchu žánrové pestrosti se ostatně nesl celý koncert. Operními kritiky často adresované nedostatky Bocelliho zastiňovali v první části skvělí hosté – dramatický baryton Gianfranco Montresor a krásné soprano Paoly Sanguinetti. Věřím, že jsem nebyla sama, která pookřála, když přišly na řadu romantické a barevné neapolitánské písně, ve kterých je Andrea Bocelli skutečným Maestrem navazujícím na tradice Enrica Carusa. Andrea Bocelli přidal ke koncertům slavných tenorů navíc svou vlastní pečeť v podobě současné italské písně. Dvě dueta – Canto della terra a Prayer s australskou oblíbenou popovou hvězdou Tinou Arenou byla přednesena s takovou vroucností, že pokaždé zdvihala v potlesku diváky z křesel, sedadel, míst... dle té které haly.

V této souvislosti mi nedá nepřipojit vlastní perličku z návštěvy koncertu jak v Sydney tak v Melbourne. Nejdřív je však třeba předeslat, že k mému skutečnému překvapení byly obě haly olympionických rozměrů

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —
Laskavě odstřihněte a pošlete (napište) na adresu redakce ČECHOAUSTRALAN
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142

Roční předplatné:- $40
Příspěvek/Dotace:-
Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

Email adresa:-

Změna adresy:-

zaplněny do posledního místečka - od první řady až ke stropu. Nevidomý zpěvák, který prodal celosvětově přes 60 miliónů kompaktních disků, má u protinožců širokou diváckou a posluchačskou obec nejen díky silné místní italské komunitě. Jeho poslední album „Vivere“ vydané jako kompilace nejlepších písní v minulém roce se dá poslouchat donekonečna.

Se vzpomínkou na slova jednoho z nejúspěšnějších australských producentů a divadelníků, Johna Frosta, jsem se na koncert do Acer Areny vypravila střízlivě oblečena. Řekl mi kdysi: „Australani se neumějí oblékat do divadla. Proto dávají přednost sportovním halám i v případě kulturních akcí. Tam mohou přijít ve svých pohodlných bundách, koupit si párek a popíjet pivo z plastikových kalíšků.“ To se mi také v Melbourne párkrát potvrdilo. Nutno bohužel říci, že tento zlozvyk ignorování společenského oblečení přebírají v poslední době od západního světa i Češi. Jaké bylo tedy mé překvapení v Sydney Acer aréně - dámy v lakových stiletto podpacích, černých pavučinkových punčoškách, flitrech a hedvábí, pánové v šálách a v motýlcích, pilo se šampaňské. Ještě že byla ten den v Sydney taková zima a já měla na sobě svůj parádní kožíšek. Do melbournské Rod Laver haly jsem se už patřičně nastrojila a – takový trapas. Davy v džínách a teniskách posedávaly před zahájením koncertu po zemi a pojídaly česnekovou pizzu z papírových tácků. Porovnání se Sydney mne trochu zamrzelo, protože srdcem jsem přece jen víc ‚Melbournian‘. Snad to bylo dáno převážně sportovním charakterem zdejší haly.

Ale v jednom se rozdílné publikum i ohromná auditoria rozhodně shodla. V tom, na co správně vsadil i mladý schopný pořadatel turné Craig McMahon. V Austrálii najdeme vedle jednostranně zaměřených sportovních fanoušků i velký počet diváků lačných kvalitního a povznášejícího kulturního zážitku bez ohledu na věk, původ, cenu či místo konání. A právě takovým zážitkem byly srpnové koncerty Andrea Bocelliho a Českého národního symfonického orchestru v Austrálii a na Novém Zélandu. - Bravo. (sem)

Andrea Bocelli s Tinou Arenou a s dirigentem Marcello Rotou

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa - bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN © —NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:
P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

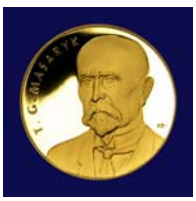

Print Post Approved
PP 381712/02414

POSTAGE PAID AUSTRALIA